

живота: едно зачяло отъ дѣйствиелность прѣддено прѣзъ рода на органическыты тѣла. Той ако и да е различенъ и не ся раздѣля отъ организаціята, мыслимъ, че ся распрѣсва съ нея: „Что е нашъ-тъ животъ, выка апостоль Яковъ, ако нѣ една пара, что ся явява за малко врѣмя и изчезнува послѣ?“ Той е даденъ намъ веднажъ да го прѣдадемъ, както и едно наслѣдствіе. Чловѣцити сѣ, казва Лукрецій съ толкосъ истинный изговоръ, да ся изгубватъ отъ прихода на живота. Лопе-де-Вега прѣдставлява живота подъ образъ на една ладія, что простира мълчешкомъ своиты болежи кѣмъ вѣчностъ-та.

Нѣ, рѣ ще нѣкой, ако животъ-тъ е едно зачяло, една причина, една сила, что става кога ся отдѣли отъ органи? Мы пытаме за наше слово, что става зарята отъ свѣтлината кога прѣстане да ся вижда, сродството на двѣты частици, что ся отдѣлять, кристализаціята въ соль-та на която правять разставяніето, и магнитизмъ-тъ въ прѣчка стомана кога я заровять въ голѣма горящина? Трѣба ся приложи въпросъ-тъ ради зачяло на живота на всити въпроси отъ първы причины, въпроси безмѣрни, тъмни и никогажъ неразрѣшими за тоязъ умъ изедно толкосъ малакъ и толкосъ голѣмъ, что може нѣкой изравно да възвыси и смали. Или по-добрѣ, безъ да искаме отъ естество, което е то невъзможно да произведе, безъ да сакаме отъ ума, което разумъ-тъ не е въ състояніе да изясни, мы трѣба да търсимъ разрѣшеніето на тая задача тамъ, дѣто можемъ ся надѣемъ да я срѣщнемъ. Тѣй Питагоръ, Талисъ, Анаксагоръ, ако и да прѣдполагать безъ правда вѣчното вещество, припознаватъ нуждѣтъ на божіе посрѣдство за създаніето на вселенна; Аристотъ пыта какъ можаха ся въртять всичкыты нѣчта безъ една първа причина отъ потись; Декартъ, Лейбницъ и Невтонъ възлазять сѣще така на една потрѣбна причина какъ здрава основа на цѣла философія. Обаче мы влазаме тукъ въ полето на метафизика, дѣто припирниты и разномысліята нѣматъ нито прѣмиріе нито край; нека побръзае да излѣземъ оттамъ, за да влѣземъ въ по-здравый пѣтъ на съгледваніето.

Виждася доказано, че земята, наречена отъ Омира *Фисизоосъ*, и отъ Исіода *Фересіосъ*, сирѣчь да има или да дава живота, нѣма силъ да произвожда никакъвъ животенъ или растителенъ видъ. Въ една мѣдра книга наречена: *De motu animalium*, Борелій доказа, че играніето на много органи отъ чловѣческото тѣло ся изпълняватъ спорядъ физическыты закони. Обаче тѣи ся намиратъ въ невъзможность да изяснятъ животныты явленія, и най-паче рода на живыты сѣщества. Днесъ, органическата хымія, като ѣ спомогна остроуміето на Шевреля, Дюма, Распайла, Либиса и др., убогати науки игыена и физиология съ значителны открытія. Простыты тѣла, кога ся съединять съ органическыты сѣщества, ставатъ на произведенія, что наричатъ съ имя *непосрѣдствены зачяла*,